

[Tove Jørgensen]

uden mulighed for stillingtagen til så væsentlige ting som skolens lokale økonomi, undervisningens indhold og det sociale miljø, og ikke mindst uden indflydelse på udbygningsplaner osv. Når ikke engang nævnet kan opnå en sådan kontakt, hvem repræsenterer nævnet så? Sig selv og ingen andre.

Skal jeg slutte med at sige, at vi får vandreklasserne fra 1978? Skal jeg dertil lægge, at vi i 4 år har forsøgt at få indblik i skolens regnskaber, også efter at budgettet er lagt af os selv? Det har været umuligt før 2 år efter. At vi hvert år har måttet se, at 10.000 kr. fra lejrskolekontoen ikke blev brugt trods budgettet? At vi endnu ikke har fået svar fra kommunalbestyrelsen på et brev fra februar 1977, hvor vi spørger, om en skoleleder kan kræve en loyalitetserklæring fra en lærer, fordi han har medvirket i en TV-udsendelse, »Sangen om 8. A«? At vi ikke har kunnet komme igennem med udelt undervisning på grund af manglende bevillinger? Jeg må konkludere efter disse år: der er ikke demokrati i den danske folkeskole. Skolens forældre, lærere og elever bliver ikke hørt, hvis ikke myndighederne i forvejen er enige med dem.

Poulsaard (FP):

Jeg kan bekræfte det, hr. Erhard Jakobsen sagde. Jeg var inviteret til et møde sammen med hr. Erhard Jakobsen i Hjørring om skolens problemer; desværre blev hr. Erhard Jakobsen syg. Der kom 500 mennesker, der ville have hørt hans synspunkter – de kom ikke for at høre mig, de kom for at høre ham. Så mange disciple tror jeg ikke at hr. Steen Folke kan samle, for det er ikke den intellektuelle snak, som vi kommer med her, det var det jævne.

Så sagde hr. Steen Folke her, at jeg var en af dem, der hetzede mod skolen. Jeg hetzer aldeles ikke mod skolen, hr. Steen Folke, men må jeg ikke fortælle det, mine øjne ser og mine ører hører? Når mine ører hører og mine øjne ser, at man sætter lighedstegn mellem morgenbøn i skolen og indoktrinering, er det så hetz at sætte spørgsmålstegn ved det? Når vi ved, at over 90 pct. af forældrene står i folkekirken, at forældrene ønsker det, kan man så i det hele taget snakke om indoktrinering? Jeg tror, at hvis vi kom til Østeuropa, så var der mere indoktrinering i Marx og Lenin og andre religioner dér.

Jeg kommer faktisk rundt på mange skoler, jeg snakker med en uendelig masse elever, jeg er glad for at snakke med dem – om de er glade for at snakke med mig, ved jeg ikke, men de ville vel ikke invitere mig, hvis de ikke ville høre, hvad jeg siger. Men hvad ser man på de skoler? Ja, der står »støt Cuba« og »støt Chile« og støt ditten og datten. Der står aldrig, at de skal støtte fremskridtspartiet og heller ikke engang det kongelige danske socialdemokrati, men alt andet skal støttes.

Hvad ser vi så, når vi går til stemmeurnerne i dette land? Ja, så er der ikke engang 10 pct. af den danske befolkning, der støtter disse partier, der vil støtte alle disse andre steder, og det er de tre venstreorienterede partier. Skulle vi andre 90 pct. så bare blive ved, som vi gjorde i de glade 1960ere og også i begyndelsen af 1970erne? Da var vi alt for passive, vi havde alt for travlt med at tjene til lædersofaen, bilen og farvefjernsynet, og hvad ved jeg, som vi skulle have. Da havde I så let spil med det.

Det er dette lette spil, der nu er ved at komme modreaktion imod, men det kan vel ikke være en hetz, fordi I nu ikke er enerådende på skolen, at vi andre så også begynder at blande os lidt i debatten?

Jeg vil også gerne sige her, så stærkt som det er mig muligt, at jeg aldeles ikke vil hetze imod skolen, og jeg hetzer heller ikke mod skolelærerne, for de allerallerfleste lærere gør et godt og dygtigt arbejde. At vi har lavet nogle fuldstændig håbløse rammer for dem at arbejde inden for, er en anden side af sagen, det skal vi ikke bebrejde lærerne. Men vi skal bebrejde os selv, at vi har været for passive, at skolen er kommet ud af trit med det, forældrene ønsker.

Så vil jeg gerne give en kompliment til hr. Bertel Haarder: det var som talt ud af mit hjerte. Jeg vil gerne erklære mig enig med hr. Erhard Jakobsen i, at det er godt, vi har undervisningsministeren tilbage igen, men det er ikke så godt, at vi har hende som minister for skolen, for vi har jo set, hvad hun vil med kunstens område. Kunsten skal ensrettes, og hvis U-90 skulle gå igennem, kunne noget tyde på, at skolen skulle være lige så ensrettet.

Så det er altså velkommen tilbage, men vi vil arbejde for, at vi får en ny undervisningsminister så hurtigt som muligt.